

Mos ja vini fajin

Amerikës.

Sheiku Ibraheem bin Sulaimaan Al-Rubaish

(Allahu e ruajtë)

O Allah, ti je i lavdërur derisa në kënaqje, dhe nderimi qoftë për ty që na udhëhoqe drejt Islamit e na krijove ne nga kombi më i mirë që u ngrit për njerëzimin. Ti zbrite tek ne librin më të mirë dhe dërgove tek ne lajmëtarin tënd më të mirë e i dhe atij një mrekulli të pafund nga e cila udhëhiqet çdokush që kërkon të vërtetën, dhe ai që i shmanget asaj nuk do të ketë udhëheqje. (Allahu udhëzon drejt dritës së vet atë që do Ai) 35, surja An-Noor. Kurse Kuffarët janë të shkujdesur në rrugën e gabuar, e ndërsa koha kalon ata largohen më shumë nga e vërteta.

Armiqësia e Kuffarëve është një çështje që nuk është mohuar nga vëllai Muwahid dhe është një armiqësi që digjet në zemrat e tyre si zjarri. Ata përpiqen t'a fshehin por një pjesë e saj shfaqet në gjuhët e tyre dhe ajo pjesë që është fshehur është më e madhe se ajo që është shfaqur (urrejtja helmuese duket tashmë nga gojët e tyre, dhe ajo që fshihet nga gjokset e tyre është edhe më e madhe) 118, surja Aal-e-Imran. Ata e urrejnë të mirën tonë edhe sikur të ishte mëshirë e mirëfilltë prej Allahut (As ata, ithtarët e librit që nuk besuan, e as idhujtarët, nuk duan që juve t'ju vijë ndonjë e mirë nga Zoti juaj) 105, surja Al-Baqara. E atyre u pëlqen që ne jemi të lënduar (ata e duan atë që të brengos ty) 118, surja An-Nisa. Ata dëshirojnë që ne të bëhemi Kuffar si ata (Ata dëshirojnë që dhe ju të mos besoni sikurse nuk besuan vetë dhe të bëheni të gjithë të njëjtë) 89, surja An-Nisa. (Shumë prej ithtarëve të librit, nga vetë zilia e tyre, dëshiruan që pas besimit tuaj t'ju kthejnë në mosbesimtarë) 109, surja Al-Baqara.

"Dhe nga tiparet më të dallueshme të armiqësisë së tyre është lufta e tyre kundër nesh," tha i Plotfuqishmi: (Dhe ata nuk do pushojnë së luftuari me ju derisa t'ju zbrapsin nga feja juaj) 217, surja Al Baqara. Lufta e tyre kundër nesh është një provë e mirë që tregon se ne jemi akoma brenda fesë tone. Historia e ka vërtetuar këtë varg, dhe ne i gjetëm Kuffarët mes njerëzve të Imanit duke mos respektuar as lidhjet gjinore dhe as ato të marrëveshjeve; dhe ne i pamë të ishin armiqësor ndaj njëri-tjetrit, por ata e harrojnë këtët armiqësi kur bashkohen kundër njerëzve të Imanit.

(Poezi arabe)

Ata janë të hapërdarë përveçse kur janë kundra nesh - kështu ne bëhemi si pre e ujqërve

Ne gjetëm disa prej tyre që nëse nuk luftonin vetë, ata e mbështesnin luftën. Nuk ka periudhë në historinë Islame që është e dlirë nga luftërat, pasi nëseumeti Islam nuk përpiqet të përhapë Teuhidin, atëherë ajo

është një viktimë e shtypur dhe e poshtëruar. E megjithëse shumica e luftërave tona janë me të krishterët, adhuruesit e kryqit, edhe fetë e tjera të Kufrit e kanë një hise si këmbyese në fushatën kundër Islamit. Ata ja ngarkonin këtë njëra-tjetrës. Kështu kur njëra provon dhe dështon, vëllai i saj në Kufr zë vendin e saj dhe përmbush rolin e saj. Luftërat më të egra kundër Islamit u dëshmuan në shekullin e kaluar, pasi kombet e Kufrit janë bashkuar dhe luftërat e tyre kanë qenë të njëpasnjëshme.

E çfarë e bëri më të keqe tragjedinë, është se muslimanët nuk kishin një subjekt që t'i bashkonte, ose një mbrojtës që t'i mbronte ata. Fatkeqësitë u përkeqësuan sepse ishte sunduesi i muslimanëve ai që i dha autorizim armikut kundra tyre. Pra u caktua ujku të kulloste delet dhe delet u humbën përderisa nuk kishte bari. Muslimanët u humbën nëpër sekte dhe parti edhe më shumë gjatë përçarjeve të mëparshme. Ata u zunë me njëri tjetrin kështu që armiku i tyre ra në paqe meqënëse ishte e mjaftueshme për ta të rrinin si spektatorë.

Nëse përmendim mbajtësit e flamurit në luftën kundër Islamit për këtë shekull, më i spikaturi prej tyre është armiku shtypës e mëkatar i Allahut dhe lajmëtari i tij Amerika, Hubal (budallai) i kohërave tona dhe idhulli i kësaj epoke që frikësoi gjithkënd frika e të cilit ndaj Allahut ishte më e vogël.

Ishte e mjaftueshme për të që të tundte shkopin në mënyrë që ata, me dëshirë apo nga frika, të ecnin nën udhëzimin e saj. Kështu ata i binden asaj duke dërguar forcat e tyre, duke u hapur dyert e vendit të tyre dhe përdorur për ta "penën" e tyre. Kështu ata i përmbysin Fetvat, kthejnë së prapthi drejtësinë në gënjeshtër dhe gënjeshtrën në drejtësi, e korruptojnë fenë e cila shitet për famën e papërfillshme tokësore. Pra, atëherë nuk do të ketë më përdorim të fesë e nuk do të mbetet më Dynjaja.

Për më shumë se 60 vjet, Amerika mbikëqyri vrasjen, bombardimin, terrorizimin dhe vendosjen e njerëzve tanë në Palestinë. Për këtë inkurajoi kasapin, i mprehu thikën dhe e mbrojti atë si një njeri mbron djalin e tij të zvetënuar. Amerika e shtrëngoi grushtin mbi botën tonë islame dhe e qeverisi atë si deshi. Kështu vendosi në të sundues agjentë e tradhëtarë për të siguruar për vete atë që donte, për të zbatuar politikën e vet dhe për t'i dhënë asaj atë që dëshironte nga burimet e muslimanëve. U rropatën për të luftuar ata që rebeloheshin kundër Amerikës, dhe nëse dikujt i shkonte mendja të dilte nga hambari i Amerikës atëherë ai duhet të zgjidhte një nga të treja: vdekjen, burgimin, apo çvendosjen, si dhe përgojim përmes fushatave mediatike. Prandaj burgjet janë të mbushur me luftëtarët e drejtë të Allahut. Ka burgje në Maghrebin islamik, Egjipt Al-Sham dhe në Gadishullin Arabik.

Kur qeveria talebane u rebelua kundër këtij sistemi global dhe deklaroi mosbesimin e saj ndaj Tagutëve të kohëve tona, ata e shtrënguan bllokadën e tyre dhe e ndrydhën atë. Ishte vullneti i Allahut që një grup luanësh të Islamit u përballën me të sipas udhëzimeve dhe urdhërave të sheikut Osama bin Laden rahimahullah. Kështu ata e goditën atë në atdheun e vet, e poshtëruan nderin amerikan dhe ia zhytën hundën në baltë. Kuffarët u tërbuan sepse ata s'ishin mësuar që dikush të guxonte t'ia bënte këtë. Ata mobilizuan ushtarët e tyre dhe bashkuan forcat e tyre, e budallenjtë e tyre ju bindën Çezarit dhe deklaruan një kryqëzatë dhe brohoritën duke e ndarë botën më dysh, ose me ta ose me Islamin. Ata e bombarduan Afganistanin intensivisht. Bombardim nga ai që nuk i respekton besimtarët e lidhjeve gjinore e marrëveshjeve, e nuk ka asgjë të çuditshme në këtë meqënëse kush është i mbrojtur nga ndëshkimi vepron gabim. Qeveria talebane u rrëzua dhe muxhahedinët përfunduan të vdekur, të burgosur, apo të pastrehë. Shumë hipokritë brohoritën nëpër media: "Feja e tyre i gënjeu ata." Ata menduan se Islami nuk do të mbahej kurrë mbi këmbët e veta përveçse me leje të Amerikës.

Mosbesuesi u gënjye nga ëmbëlsia e fitores. Ai i shtoi Afganistanit, Irakun e filloi të rebelohej biles dhe kundra Zotit që ai adhuronte në vend të Allahut. Në këtë mënyrë ai dhunoi ligjet e vendosura nga njeriu dhe marrëveshjet ndërkombëtare. Ai vendosi burgjet e Kubës e Abu Ghraibit, si dhe burgje të tjera sekrete në të cilat në një tallje revoltuese me të drejtat e njeriut - nëse ata i konsideronin të tjerët si njerëz - u

përdorën mënyrat më brutale për të nxjerrë informacion duke përdhosur Kur'anin e shenjtë, duke tallur Islamin, duke ofenduar Profetin e shenjtë - paqja dhe bekimet qofshin me të - si dhe duke poshtëruar dinjitetin njerëzor.

Fyerja e tyre më e fundit që paraprin disfatën e tyre është videoja e tyre që fyen lajmëtarin e shenjtë - për të cilin unë sakrifikoj veten time, familjen time dhe gjithçka zotëroj, paqja dhe bekimi qofshin me të - në një tallje të ndjenjave të muslimanëve dhe një tallje të një prej pjesëve të Sahadah së Islamit. O Allah, bekoje Muhammedin dhe shtëpinë e Muhammedit, e dërgo bekime për Muhammedin dhe shtëpinë e Muhammedit në të një njëjtën mënyrë që ke dhënë bekime për (Profetin) Abraham dhe shtëpinë e Abrahamit. Ti je vërtet i denjë për lavdërime e i mbushur me lavdi.

Ne nuk e dimë deri në ç'masë e ka ndëmend Amerika t'i ndalojë krimet e saj kundër muslimanëve dhe deri në çfarë mase të shtypjes do të kënaqet Amerika. Por, me gjithë këtë shtypje dhe padrejtësi unë them: "Mos ia vini fajin Amerikës, mos e duroni shumë atë, mos e qortoni atë por më mirë qortoni veten tuaj. Ne e sollëm këtë mbi vete dhe kush mbjell gjemba do korri plagë dhe dëme."

Ajo çfarë u bë nga Amerika ishte një veprim i mënçur për këdo që do ishte në vendin e saj, sepse përveç disave, ajo gjeti njerëz që e rrisnin bindjen e tyre ndaj saj sa here ajo i sulmonte. Ajo i masakronte vëllezërit tanë në Palestinë dhe muslimanët ishin spektatorë të thjeshtë. Dhe më të mirët ishin ata që thërrisnin në minbars, se nëse jepnin lëmoshë në dyert e xhamive mendonin se bënin më të mirën e mundshme. Sunduesit sfiliteshin pas saj e deklaronin tradhëtinë e tyre dhe besëlidhjen ndaj saj. Por ata gjetën dikë që i konsideronte sundues legjitimë dhe që i ndalonte t'a kundërshtonin atë.

Përse habitemi ne nga veprimet e Amerikës nëse personalitetet e grupeve islamike i thërrasin asaj për të pushtuar tokat e muslimanëve e për të eliminuar Al-Qaedan? Ndërkohë që një tjetër thotë: "Falë Allahut Amerika është e kënaqur prej nesh," e shumë prej tyre e marrin iniciativën për t'a kënaqur atë me veprimet e tyre.

Amerika erdhi në tokën e muslimanëve duke deklaruar një pushtim direkt, duke vendosur një nga njerëzit e saj si udhëheqës të tokës së muslimanëve. Ajo e shpërbleu atë që u prezantua si një nga ulemat (dijetarët) e muslimanëve i cili deklaroi se udhëheqësi që u vendos nga Amerika ishte legjitim dhe se ishte e palejueshme të bëhet xhihad përveçse me miratimin e tij, e se kush luftonte pa lejen e tij nuk ka flamur legjitim!

Amerika e ka të drejtën t'a zgjerojë pushtimin e saj në tokat e muslimanëve dhe të rrisë dominimin e saj nëse myftitë e muslimanëve e konsiderojnë xhihadin kundra saj një Fitna në të cilën luftëtari nuk e di përse vrau apo i vdekuri nuk e di përse ai u vra . Dhe më i miri prej tyre është ai që kërkon lejen e agjentit të Amerikës për ligjshmërinë e xhihadit.

Nga arsyet që e detyruan Amerikën të pushtojë tokën e muslimanëve është përpjekja e disa predikuesve për të zbutur fiqhin (dogmën) islamike në mënyrë që të bëhej ndjekës i politikës perëndimore. Kështu ata kërkuan kushtet e xhihadit mbrojtës, dhe më i rëndësishmi prej tyre është leja e agjentit të Amerikës në atë vend. Përpara kësaj ata e i dhanë fund xhihadit mbrojtës dhe filluan t'a shihnin atë si një turp nga i cili Islami duhet të shfajësohet. Pozicioni i tyre ishte i ngjashëm me mohimin e thënies e cila ishte memorizuar nga muslimanët në epokat e mëparshme: "Ne jemi njerëzit e dërguar nga Allahu për të kthyer fenë e njerëzimit nga adhurimi i njerëzve në adhurimin e Allahut." U erdhi turp të thonin se ushtria islame duhet të pushtojë ata që kundërshtojnë davetin, e të vrasë burrat e tyre dhe të skllavërojë gratë e tyre. Ata u turpëruan prej saj sikur të mos e dinin se ajo u krye nga lajmëtari i Allahut - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen a tij.

Si të qortohet Amerika ndërkohë që shumë predikues muslimanë e marrin iniciativën për të dënuar vrasjet e të krishterëve ndërkohë që muslimanët vriten brutalisht dhe fytyrat e tyre nuk tregojnë inat dhe zërat e tyre nuk dëgjohen. Ju do habiteshit ndërsa disa thjesht vështrojnë kur vëllezërit tanë në Myanmar vriten mizorisht, por kur u vra ambasadori amerikan ata e morën iniciativën të deklaronin denoncimin e tyre. Edhe kur ndodhi uragani në Amerikë ata i ndaluan njerëzit që të ishin të lumtur për tragjedinë që i ndodhi Amerikës. Unë ju pyes ju në emër të Allahut, ndaj kujt është besnikëria e këtyre njerëzve?

Si të mos na sulmojë Amerika ne, kur mes nesh ka predikues të përuljes, që rritën një gjeneratë të tërë me të poshtëruar, e kur një prej tyre u pyet: "Nëse amerikanët hyjnë në shtëpinë tënde dhe duan të përdhosin nderin tënd, çfarë do të bëje ti?" Ai tha: "Unë do të jem i duruar dhe do të pres me padurim shpërblimin e Zotit."

Një tjetër thotë, "Nëse unë do tu qeverisesha nga një rafidi (dezertor), interesi do kërkonte që t'i bindesha atij." Ai tjetri thotë: "Nëse sunduesi bëhet triumfues (në një konflikt) atëherë është e palejueshme të rebelohesh ndaj tij edhe nëse ai është një Kaffir." "Vëllai i tij" i këshilloi vëllezërit e vet në Irak që të mos i luftonin amerikanët veçse nëse sulmoheshin nëpër shtëpi apo xhamia. Edhe një budalla i sheh ata që deklarojnë Fisqun e tyre haptazi, por ai nuk e kundërshton. Me pas ai e sheh atë si detyrim mbi veten e tij për të shkuar tek ata që e mbështesin pendimin e muslimanëve për ato që kanë bërë dhe për t'u shpjeguar atyre se pendim i plotë nga ana e tyre do ishte t'i jepnin hetuesve të gjithë informacionin që ata disponojnë.

E si të mos jetë kështu, kur predikuesit kryesor që u prekën nga ndarja politike e tokave të muslimanëve deklaruan se mbështetja e muslimanëve në vende të tjera është a palejueshsme sepse kufijtë mes nesh janë të ndarë.

Ndërsa një tjetër thotë se t'i preokuposh njerëzit me tagjeditë e vëllezërve të tyre të atjeshëm, vjen si pasojë e muslimanit i cili merret me atë që nuk i takon!

Dhe një i tretë përmend se shenja nga e cila njihet sekti që ka devijuar, është se ai preket kur ti përmend tragjeditë e muslimanëve të tjerë!

E si të mos na përbuzin ne amerikanët kur na shohin që ne tregojmë armiqësi ndaj kujt është armiqësor ndaj tyre dhe i thërrasim ata me emrat më të ligj, i qeverisim ata si "Kharijites," i mohojmë ata dhe tregojmë lumturi për vdekjen e tyre. Një prej myftive tha se denoncimi i tyre është një detyrim dhe luftimi i tyre vjen nga xhihadi.

Nëse një njeri zgjedh rrugën e xhihadit, ata, në një tradhëti ndaj muslimanëve sehirxhinj, nxitojnë ta këshillojnë atë duke pretenduar se u vjen keq për të edhe nëse e dinë se i burgosuri do të trajtohet më keq se pijaneci dhe shkelësi i kurorës. Më pas mercenarët mjekroshë marrin pjesë me rolin e tyre: kështu një grup prej tyre i bën vizitë që t'i këshillojë në lidhje me situatën e tyre, një grup paralajmëron ndaj tyre nëpër Minibars dhe një gjykatës u thërret të pendohen duke marrë vendim kundër tyre dhe duke pretenduar se ky vendim vjen nga sheriati i Allahut. Nëse vritet një prej figurave të xhihadit që është rebeluar për dinjitetin e umetit, disa marrin iniciativën për të deklaruar lumturimin për vdekjen a tij edhe nëse kjo shkaktohet nga amerikanët: (reagimi ndaj) lajmit të vdekjes së Al-Zarqawit dhe Bin Ladenit - rahimahumuullah. A shpërblehen kështu bamirësit që sakrifikuan jetën e tyre për umetin e tyre? Cilët njerëz të mjeruar që janë mësuar të jetojnë në poshtërim, nuk do të pranonin të jetonin në krenari nëse u kërkohej? Të mallkuar janë ata njerëz të cilët u mësuan me skllavëri deri në atë pikë sa përbuzën lirinë edhe kur të tjerët po e kërkonin atë!

Si të mos na sulmojë Amerika ne kur sheh dijetarët tanë që mbajnë si arsye të qetësisë dhe sigurisë gjëra që nuk mund të mendohen! Njëri prej tyre e mbrojti gjakun e tij me pretekstin e një marrëveshje të supozuar, ndërsa një tjetër e deklaron të mbrojtur gjakun e agjentëve të tyre: "Ushtari i punësuar nga Amerika është vëllai ynë, është e palejueshme t'a vrasësh atë sepse ai lutet." Një i tretë ndalon që ata të luftohen, nëse agjentët e tyre nuk e kanë lejuar këtë. Edhe ishte diçka qesharake ajo që u tha nga një prej tyre gjatë përshkrimit të Fetvave formale:

Ata myfti janë si ai që i thotë pushtuesit, nëse dëshiron t'i masakrosh muslimanët, bëje këtë sipas sheriatit islamik. Kështu ti duhet të ndjekësh këto hapa: vish rroba civile edhe nëse je komandanti ushtarak më i lartë i forcave të koalicionit dhe ne të garantojmë ty se nëse ata të afrohen, ne do t'i fshijmë nga faqja e dheut. Meqënëse këta njerëz bëjnë dallim mes civilëve dhe ushtarakëve, sill disa muslimanë shqetësimi i vetëm i të cilëve është stomaku dhe disa dollarë dhe lëri ata t'u bëjnë roje barakave të tua, e askush nuk do guxojë të vijë afër teje, domëthënë afër një muslimani. A do ti të vrasësh një musliman! Pas kësaj bëni ç'të doni, vritni, therni, dhe mblidhni informacion, e kthejini rrethinat ku jetoni në bordele dhe lokale për pijanecët, sigurojini mbështetje ushtarake dhe logjistike forcave tuaja pushtuese në Afganistan dhe Irak, sillni disa njerëz që mbajnë emrin Mohammed dhe Abdullah (emër pa kuptim) e lejojini ata të rrinë me ju dhe përdorini ata si shërbyes. Çfarë është e rëndësishme është se ju e kryeni misionin tuaj në paqe. Ka dhe një çështje tjetër, para se të pushtoni një vend musliman arrini një marrëveshje me disa pijanecë që të jenë Wulat Amr (sundimtarë legjitimë) në atë vend islamik. Ju vepruat mirë me Karzain në Afganistan, dhe po ashtu në Irak, sepse sapo ai të bëhet Walyu Amr ju do jeni nën mbrojtjen dhe paktin e tij. Fundi i citimit jo të fjalëpërfjalshëm nga libri (Tradhëtarët) për Abu Bakr Naji.

Është sikur amerikanët na shohin duke qeshur, ndërsa vrasin gratë dhe fëmijët tanë ndërkohë që ne jemi të shtangur. Disa prej nesh mendojnë të flasin për krimet e çështjeve të Fitnas. Kur muxhahedinët vrasin agjentët e tyre të cilët qëndrojnë mes nesh dhe atyre, kjo denoncohet në kanale televizive, mbledhje, dhe Minbars…Ore, si është e kënaqur Amerika me këta armiq!

Sa nuk na nënvlerëson Amerika ne, kur tallet me Profetin tonë dhe me shumë nga qëndrimet tona që janë ruajtur në histori nën seksionin e turpit. Ata janë mes të heshturit dhe denoncuesit për talljen e tyre, por pas denoncimit të sulmit në ambasada. Një grup prej tyre, gjakftohtë dhe i pafjalë si një djall memec, pa të derdhej gjaku i muslimanëve dhe të dhunohej nderi i tyre. Por, kur u vra ambasadori amerikan, zjarri lëvriu në zemrën e tij dhe u ngrit duke deklaruar të vërtetën se kush vret një person të mbrojtur nga një traktat nuk do t'a ndiejë aromën e Xhenetit. Është sikur ai të mos e dinte se Allahu do ta lërë në baltë, atë që zhgënjen një musliman.

Çfarë turpi i madh për një vend ku avionët luftarakë amerikanë fluturojnë duke vrarë këdo që dëshirojnë pa ndëshkim, Amerika grabit burimet e tij e vret gratë dhe fëmijët e tij. Një mbledhje mbahet pë të ndihmuar profetin - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij – një nga zëdhënësit ngrihet dhe deklaron se ata që sulmuan ambasadën janë një grup budallenjsh dhe idiotësh në një kohë kur njerëzit me mendje të shëndoshë e dinë se ambasadori amerikan ishte në fakt sunduesi i vendit.

Dhe një grup pati paturpësinë të deklarojë se vrasja a tyre që u tallën me profetin - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - e fyen Islamin.

Por këto janë turpe që ia vlen të stampohen në gur dhe ato duhet t'u mësohen brezave (të ardhshëm) për t'i paralajmëruar bijtë tanë nga të mësuarit me nënshtrimin dhe poshtërimin. Qe një çështje qesharake dhe që të këput shpirtin, gjetja e penës dhe gjuhës në kohën e talljes së lajmëtarit të Allahut – paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen a tij - e nxjerrë nga thënia e të Plotfuqishmit: (Allahu nuk ju ndalon të respektoni ata që nuk luftuan kundër jush për shkak të fesë suaj) 8, surja Al Mumtahina; dhe nga thënia e të Plotfuqishmit: (E Ne të dërguam ty vetëm si mëshirë për botët) 107, surja Al-Anbiya, duke thirrur për të

zmbrapsur të keqen me çfarë është më e mirë e duke përmendur aspekte nga mëshira e të Plotfuqishmit - për të cilin unë sakrifikoj nënën e babanë tim, paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij. Ata njerëz kanë harruar se ai ishte për besimtarët, hirploti më Mëshirëmadh, dhe i Plotfuqishmi tha: (Me siguri një i dërguar ka ardhur për ju nga lloji i juaj, është dhembje për atë kur ju bini në hidhërim, tepër i kujdesshëm duke ju repektuar juve, ai është i mëshirshëm për besimtarët) 128, surja At-Taubah. I Plotfuqishmi tha: (Ka prej atyre që e sulmojnë Profetin e thonë: Ai është dikush që beson gjithçka që dëgjon. Thuaj: një dëgjues i të mirës suaj që beson në Allahun e që u zë besë besimtarëve, dhe mëshirues për ata që besojnë; dhe për (sa u përket) atyre që nuk e lënë të qetë të Dëguarin e Allahut, ata do të kenë dënim të dhembshëm) 61, surja At-Taubah.

Do doja të nënvizoja disa qëndrime nga jeta e Profetit - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - për të treguar se çfarë u anashkalua nga këta njerëz. Ata njerëz kanë shkuar në rrugën e gabuar kur ata e kufizuan vizionin e tyre në njërën anë të mësimeve të tij - paqja dhe bekimet qofshin me të - dhe nuk vështruan në anën tjetër meqënëse ai është luftëtari i qeshur. Ai është profeti i mëshirës dhe profeti i betejës, ai është shlyesi nëpërmjet të cilit Allahu fshin Kufrin dhe të cilit Ai i tha: E ne të dërguam ty vetëm si mëshirë për botët. Është po ashtu Ai që i tha: (Lufto shumë kundër jobesimtarëve dhe hipokritëve dhe ji i rreptë ndaj tyre) 73 surja At-Taubah. Është Ai që u tha ithtarëve të tij: (O ju që besoni! Luftoni me jobesimtarët që i keni afër jush dhe le ta provojnë fuqinë tuaj) 123, surja At-Taubah. Është Ai që tha: (Dhe luftojini ata kudo që t'i zini, e dëbojini prej vendit sikurse ju përzunë ata juve) 191, surja Al-Baqara. Është ai që tha: (Luftojini ata derisa të mos ketë më persekutim, e feja do të jetë vetëm për Allahun) 193, surja Al-Baqara.

Lajmëtari i Allahut sqaroi vijat kryesore të mesazhit të tij dhe nënvizoi etapat në rrugën e Davetit së tij dhe pozicionet e kundështarëve të tij. Ai tha: "Unë u solla këtu me një shpatë përpara (orës) së fundit në mënyrë që të adhurohet vetëm Allahu. Kushtet e mia u përcaktuan nën hijen e heshtës sime, e përçmimi e poshtërimi u vendos për gjithkënd që shkon kundra urdhërit tim. Kushdo që imiton një popull është një prej tyre," (rrëfyer nga Ahmedi.) A e kuptojnë ata njerëz këtë?

Gjithashtu imam Ahmedi rrëfeu nga Abdullah ibnn 'Amr - Allahu qoftë i kënaqur me ta - se politeistët e Quraish u mblodhën në Hijr dhe thanë: Ne kurrë nuk kemi toleruar njeri siç bëmë me Muhammedin. Ai është tallur me të moshuarit tanë, ka mallkuar stërgjyshërit tanë, ka kritikuar fenë tonë, ka ndarë komunitetin tonë e ka sulmua zotat tanë! Në fakt, ne kemi qënë shumë të duruar me të përsa i përket një çështjeje të rëndë." Ndërkohë që ata ishin në atë gjendje, Lajmëtari i Allhut erdhi duke ecur në Ar-Rukn. Më pas ai shkoi rreth Kabes (duke bërë Tawaf tre herë.) Kur ai kaloi pranë tyre ata filluan t'a tallin atë duke përsëritur disa nga thëniet e tij. Unë e pashë Profetin dhe munda të dalloj zemërim në fytyrën e tij. E kur ai kaloi pranë tyre për herë të dytë, ata përsëri u tallën me të, dhe unë pashë edhe një herë zemërim në fytyrën e tij. Më pas ai u largua. Atëherë kur ai kaloi pranë tyre për të tretën herë dhe ata përsëri u tallën me të, Profeti u përgjigj: "O njerëz të Quraysh! Dëgjojeni këtë: Nga Ai në duart e të cilit është shpirti i Muhammedit, unë kam ardhur tek ju për t'ju vrarë." Pra ku janë ata që duan t'a përballojnë talljen me Davetin paqësor?

Në betejën e Badrës, lajmëtari - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij – vrau 70 politeistë dhe kapi 70 të tjerë. Më pas ai u konsultua me Sahabat e tij. Abu Bakr i sugjeroi të merrte shpërblesën se ndoshta Allahu do t'i drejtonte ata drejt Islamit ndërsa Omar i sugjeroi që atyre t'u priteshin kokat. Por ai mori sugjerimin e Abu Bakrit. Më pas Allahu e dënoi atë që mori shpërblesën duke thënë: (Për asnjë pejgamer nuk është me vend të ketë robër, derisa të ketë bërë kërdinë në tokë) 67, surja Al-Anfal. Kështu që ai u pendua derisa vajtoi dhe uroi që më mirë t'i kishte vrarë se sa mori shpërblesën.

E mes robërve në betejën e Badrës ishte Al-Nadr ibn Al-Harith. Kur u vendos që ai të vritej për të ligat që i kishte shkaktuar profetit - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij – në një përpjekje për t'u pajtuar, ai i tha lajmëtarit - paqja dhe bekimet qofshin me të: "Muhammed, kush do kujdeset për fëmijët e mi," Ai ia ktheu: "Zjarri (i ferrit.)"

Banu Qaynuqa i ra më qafë një gruaje nga të muslimanëve prandaj një burrë musliman e vrau argjendarin që e bëri këtë. E si rrjedhim, çifutët e vranë atë. Prandaj ai - paqja dhe bekimet qofshin me të - i rrethoi ata derisa ata pranuan të mbështeten në gjykimin e tij edhe i la të largohen pasi Abdullah ibn Ubayy insistoi që ai t'i falte. Çfarë mësimi madhështor! Profeti i mëshirës deklaroi luftë për shak të sulmimit të një gruaje dhe vrasjes së një burri! A kuptohet kjo nga këta tradhëtarë? Kombet u vranë dhe nderet u dhunuan, por ne nuk vërejmë në këta njerëz asnjë qëllim për të reaguar.

Një grup erdhi në Medinë dhe deklaroi se ata e pranuan Islamin. Ata u infektuan nga ethet e Medinës, prandaj Profeti - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - i urdhëroi ata të shkonin me bariun e deveve dhe të pinin nga urina dhe qumështi i deveve. Kur u bënë më mirë, ata vranë bariun dhe vodhën devetë, kështu profeti dërgoi që t'i ndiqnin derisa u kapën. Ai ua preu duart e këmbët, u shkatërroi shikimin me gozhda të nxehura sepse ata i kishin bërë bariut të njëjtën gjë. Më pas ai i braktisi ata derisa vdiqën duke lypur ujë, ujë i cili u mohohesh. E kështu pra dënoheshin tradhëtarët.

Kur Banu Nadir u përpoq të vriste lajmëtarin e Allahut - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - ai i rrethoi ata, dëmtoi palmat e tyre dhe i dogji ato derisa ata pranuan të largoheshin nga Medina. Ata mund të merrnin nga pasuria tyre vetëm atë çfarë mund të ngarkonin mbi deve, me përjashtim të armëve.

Kur Banu Qurayza-t e tradhëtuan në betejën e Trenchit, lajmëtari - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij – i mobilizoi muslimanët për t'i luftuar ata. Ai i nxiti ata duke thënë: "Askush mes jush nuk duhet të lusë Asr përveçse në Banu Quraiza." Ai i ngujoi ata derisa rrethimi u intesifikua dhe ata ranë dakort të pranonin sundimin e Sa'd bin Mu'adh. Ai vendosi që burrat e tyre të vriteshin dhe gratë e fëmijët e tyre të robëroheshin. Ata ishin 600 apo dhe më shumë sipas rrëfimeve të ndryshme. Burrat e tyre u vranë, biles djalit që dyshohej se kishte arritur pubertetin, i zbulonin pjesët intime për ta kontrolluar. Kështu, nëse kishte qime pubike, ai vritej. Vetëm imagjonini sikur muxhahedinët t'ia bënin këtë çifutëve zionistë, çfarë do të bënin ata që pretendojnë se kanë dije?

Ishte një burrë i verbër që kishte një bujkrobe e cila ishte dashamirëse ndaj tij. Ai pati dy djem nga ajo. Ajo e kishte zakon të shpifte për lajmëtarin e Allahut - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - dhe ajo s'pushonte megjithëse ai ia ndalonte. Por, një ditë ajo e ofendoi lajmëtarin - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - kështu ai a vrau edhe kur profeti - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - mori vesh për këtë tha: "Mbaj dëshmi se gjaku i saj nuk ka imunitet."

Kur Ka'ab ibn Al-Ashraf bëri atë që bëri, profeti - paqja dhe bekimet qofshin me të - i tha Sahabeve të tij: "Kush është për Ka'ab ibn Al-Ashraf, ai ka lënduar Allahun dhe lajmëtarin e tij?" Ai i dërgoi tek ai Muhammed ibn Muslaman - Allahu qoftë i kënaqur me të - mes një grupi që e futi në grackë derisa e vrau. Pas kësaj erdhi radha e Ibn Abi Al-Huqaiq. Një njësi u dërgua dhe ai u vra kur flinte mes fëmijëve të tij në shtëpinë e tij.

Kur ai - paqja dhe bekimet qofshin me të - u informua se një fis e kufizoi pagesën e Zakatit, ai u përgatit t'i luftonte ata deri kur dikush erdhi dhe i tha se ai fis nuk po vepronte ashtu. E ky varg u zbrit: (O ju që besoni! Nëse një keqbërës vjen tek ju me një njoftim, ju shqyrtojeni atë me kujdes) 6, surja Al-Hujraat.

Në armëpushimin e Al-Hudaybiya, lajmëtari - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - dërgoi Othman ibn Afa'an tek politeistët. Pati thashetheme se Othmani u vra, prandaj ai i mblodhi Sahabat e tij

në Baya'a. Kështu ata bënë Baya'a (lidhën besë) nën pemë për të mos u larguar duke pasu për qëllim të merreshin me Quraish-ët për shkak të vdekjes së Othmanit.

Vetëm vini re se: ai do të kryente një ghazwa (sulm) vetëm për një njeri, por nëse ata, njerëzit tanë që pretendojnë mençuri, do të kishin marrë pjesë atë ditë, ai do të ishte ngritur duke u predikuar njerëzve që: "Është më mirë të kthehesh me një të vdekur se sa të jesh shkaktari i disa vdekjeve!" Ata mendojnë se fitorja dhe disfata varen nga numri i të vdekurve, pa marrë parasysh statusin e muslimanëve dhe frikën e armikut ndaj tyre.

Po ashtu në Mu'tah, lajmëtari i Allahut - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - dërgoi në rrethinat e Al-sham, një ushtri prej 3000 luftëtarësh duke rrezikuar elitën e Sahabave të tij. Një vend i largët, një armik i fuqishëm, dhe ekspozimi i 3000 prej Sahabave ndaj rrezikut të shfarosjes; arsye e gjithë kësaj ishte vrasja e një burri musliman për të cilin lajmëtari i Allahut - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - donte të hakmerresh sepse sulmi ndaj tij është sulm ndaj të gjithë muslimanëve. Kështu për një burrë u luftua një betejë. Pra sa gjak muslimanësh lagu tokën, ndërkohë që disa prej nesh pretendojnë se interesi e kërkon që të frenohemi prej tij.

Kur u mor Meka, lajmëtarit i Allahut - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - iu tha se ibn Khatal po mbahesh pas rrobave të Al-Ka'aba-s. Ai tha: Vriteni atë, pasi ai e pranoi Islamin dhe apostatin edhe kishte dy bujkrobëresha që këndonin satirë duke ofenduar lajmëtarin e Allahut - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij.

Kur ai u luftua nga njerëzit e Taif-it të cilët fortifikuan fortesat e tyre, ai i ngujoi ata, vendosi katapulta kundra tyre dhe urdheroi dëmtimin e vreshtave të tyre. Më pas ai u largua kur ata i kërkuan të ikte për hir të Allahut dhe farefisnisë.

Këto janë disa nga rrëfimet për lajmëtarin e Allahut - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij. Pra nëse ju citoni thëniet e tij: "Shkoni në rrugën tuaj, se jeni të lirë" dhe "Unë u dërgova për mëshirë," falja e tij ndaj atyre që donin t'a vrisnin, vizita e tij tek çifuti i sëmurë, mirësia dhe qëndresa e tij ndaj të këqijave të Abdullah ibn Ubayy, mëshira e tij ndaj atyre që e fyen, dhe nëse përmendni përulësinë e tij ndaj të vobektëve e nevojtarëve, duke u përqafuar me fëmijë e të moshuar, simpatia e tij ndaj shërbyesit dhe jetimit, të ngrënët e paktë dhe fjetja nëpër rrogoze, dhe nëse përmendni dërgimin e dhuratave për Kuffarët dhe pranimin e dhuratave nga ata, citimin e Hadithit; "Jo, unë dëshiroj që Allahu të sjellë vetëm nga pasardhësit e atyre që adhurojnë vetëm Allahun." Pra nëse përmendni këtë atëherë përmendni edhe çështjet e mëparshme meqënëse të gjithë ato vijnë nga këshillat e Muhammadit - paqja dhe bekimet qofshin me të dhe familjen e tij - që është prijësi më i mirë. Ai që i bëri këto veprime bëri gjithashtu dhe pjesët e tjera. Të gjithë këta Sunnan janë nga një Sharia. Pra nëse dikush na kritikon ne, duke cituar se ai vrau vetëm një njeri me dorën e tij, atëherë përgjigja jonë është se ai urdhëroi dhe mbikqyri vrasjet e qindrave, dhe ishte ai i cili vajtoi për marrjen robërve para se të masakronte vendin duke i vrarë fuqishëm politeistët.

Le t'a marrim fenë si një të tërë dhe t'i fusim në nënshtrim një dhe të gjithë. Nuk është për shkak të udhëzimeve që ata na vrasin e dhunojnë nderin tonë, tallen me fenë dhe profetin tone - paqja dhe bekimet qofshin me të - dhe ne pastaj flasim për Islamin dhe tolerancën e tij duke përsëritur: (E nëse ata priren drejt paqes, atëherë ano drejt saj dhe beso në Allah; me siguri Ai është Dëgjimi dhe Dituria) 61, surja Al Anfal.

Publikuar nga Al-Malahim Media

Muharam 1434 A.H. / Dhjetor 2012.

Mos na harroni në lutjet tuaja.

Vellezërit tuaj nga: Ansar al-Mujahideen English Forum

(Ansar Al Sharia www.ansar-alsharia.info)